

Продавець зобов'язаний у день надходження товару в продаж повідомити про це споживача, який вимагає обміну товару.

При розірванні договору купівлі-продажу розрахунки із споживачем провадяться виходячи з вартості товару на час його купівлі. Гроші, сплачені за товар, повертаються споживачеві у день розірвання договору, а в разі неможливості повернути гроші у день розірвання договору – в інший строк за домовленістю сторін, але не пізніше ніж протягом семи днів.

Обмін товару належної якості здійснюється протягом чотирнадцяти днів, не рахуючи дня купівлі й провадиться, якщо він не використовувався і якщо збережено його товарний вигляд, споживчі властивості, пломби, ярлики, а також розрахунковий документ (товарний, касовий чек тощо), виданий споживачеві разом з проданим товаром.

Як бачимо, свої права як споживача захистити можливо. І держава на законодавчому рівні створила механізм їх захисту. Можливо не такий ефективний, як хотілось би, але ж функціонуючий і, за умови додержання всіх вимог, досить результативний. Потрібно лише діяти.

Кроки, перераховані в цій статті, не є єдиним вірним способом поновлення своїх прав споживача. Існує ще можливість звернення до органів місцевого самоврядування, до міліції та прокуратури, різних громадських організацій та об'єднань громадян. Але як свідчить практика багатьох юристів саме вище запропонований варіант є найбільш ефективним і найменш збитковим для покупця.

ПРОБЛЕМА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАХИСТУ ПРАВ І ЗАКОННИХ ІНТЕРЕСІВ СУБ'ЄКТІВ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Сігнаєвська К.І., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., професор кафедри господарсько-правових дисциплін ННІПП НАВС Гелич Ю.О.

Проблема забезпечення захисту прав і законних інтересів суб'єктів підприємницької діяльності нині набула особливої значимості у зв'язку з тим, що у ст. 42 Конституції України вперше закріплено право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом. На конституційному рівні закріплено зобов'язання держави щодо захисту конкуренції в підприємницькій діяльності і неприпустимість підприємницької діяльності, спрямованої на монополізацію і недобросовісну конкуренцію.

Як свідчить практика, підприємці нерідко безпорадні перед незаконними діями державних органів, митних, антимонопольних та інших контролюючих органів, а також органів місцевого самоврядування.

Для підприємців нерідко проблемою є правильний вибір та ефективне використання та застосування передбачених законодавством засобів захисту тих правових засобів, з допомогою яких можна запобігти, припинити, усунути порушення прав, а також компенсувати збитки, заподіяні їх порушенням.

Актуальність захисту прав підприємців зумовлена і тим, що хоч в Україні в цілому створено достатню нормативну базу підприємництва, проте вона не забезпечує повною мірою поєднання свободи підприємництва і конкуренції з належним захистом прав підприємців, а також інтересів суспільства і держави. Слабкість і недосконалість правового захисту підприємництва, неврегульованість багатьох його аспектів, негативно впливають на ефективність підприємництва в Україні. Це також сприяє порушенням у сфері підприємництва, зокрема незаконному заняттю підприємницькою діяльністю, зростанню економічної злочинності. Такі негативні явища, як зловживання монополієм становисем на ринку, ухилення від сплати податків, здебільшого пояснюються недосконалістю правового режиму підприємництва.

Часто права підприємців порушуються через незаконне втручання в їхню діяльність державних органів. Трапляються випадки порушення особистих немайнових прав підприємців.

Захист підприємців від втручання в їх діяльність державних органів має конституційну основу. Згідно зі ст. 55 Конституції України «кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб».

Відповідно до ч.7 ст. 23 Господарського кодексу України спори про поновлення порушених прав суб'єктів господарювання та відшкодування завданої їм шкоди внаслідок рішень, дій чи бездіяльності органів, посадових або службових осіб місцевого самоврядування при здійсненні ними своїх повноважень вирішуються в судовому порядку.

Одним з важливих і поширених засобів захисту прав суб'єктів підприємницької діяльності є визнання судом або арбітражним судом виданого державним або іншим органом незаконного акта недійсним (повністю або в частині).

Визнання незаконного акта недійсним може застосовуватися як єдиний засіб захисту (коли для захисту підприємців досить визнати акт недійсним), або поєднуватися з іншими засобами захисту і відповідальності. Нерідко у практиці поєднується вимога про визнання недійсними актів державних органів з позовом про повернення (зворотне стягнення) необґрунтовано списаних цими органами в безспірному порядку сум.

Таким чином, засобами захисту прав суб'єктів підприємницької діяльності від втручання державних органів є: визнання недійсними (повністю або в частині) актів державних та інших органів, які не відповідають законодавству і порушують права та інтереси суб'єктів підприємницької діяльності, що охороняються законом; повернення з бюджету грошових коштів, безпідставно списаних у вигляді санкцій або за іншими підставами державними органами в примусовому порядку; відшкодування збитків, завданих підприємцям неправомірними актами державних органів.

ЗАХИСТ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ В УМОВАХ РИНКОВИХ ВІДНОСИН

Орлова М.С., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., професор кафедри господарсько-правових дисциплін ННІПП НАВС Геліч Ю.О.

Проблема захисту прав споживачів давно отримала міжнародне значення і актуальність її теоретичного дослідження навряд може викликати сумнів. Захист прав споживачів є актуальним у контексті економічної безпеки. Споживачі в своїй більшості залишаються незахищеними від отримання неякісних послуг, товарів з недоліками, фальсифікованої продукції тощо.

Причинами такого стану є надзвичайно низька культура виробників продукції, їх безвідповідальність, як перед юридичними законами, так і перед моральними правилами, добросовісними національними традиціями, низьке поняття честі та гідності громадян, а також надання виробнику економічної свободи.

Економічна свобода полягає у можливості вибору виду господарської діяльності та організаційних форм господарювання, структури та обсягів виробництва, умов реалізації, цін на продукцію та розподілу прибутку. Економічна свобода на практиці означає право розпочинати або припиняти власну справу, купувати будь-які ресурси, використовувати будь-яку технологію, виробляти будь-яку продукцію і пропонувати її до продажу за будь-якою ціною, вкладати свої кошти на власний розсуд. Водночас така свобода повинна поєднуватися з економічною відповідальністю: за якість виготовлених товарів і надання послуг, за дотримання чинного законодавства, за виконання договорів та ін.

І хоча економічна свобода передбачає встановлення рівноправних, солідарних суспільних відносин, які б забезпечували розповсюдження економічних свобод на всіх без винятку суб'єктів економіки, вона також не повинна виходити за межі законності. А в умовах сучасного ринку виробник,